د ګلپاڼو اتڼ

لومړۍ شعري ټولګه

سيد جيلانی جلان

Ketabton.com

www.samsoor.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالی

خپلې ګرانې او خوږې مورجانې ته ! چې مرګ يې ډېر زيات وژړولم
او اوس هم د زړه په دنياګۍ کې ژوندۍ ده او د ژوند تر وروستۍ سلګۍ پورې به په مينه ورته وايم قربان ادې !
خوارېه پلار جان ته ! چې خپل ژوند کې يې زما په خاطر ډېرې هلې وکړې او زما له پاره يې د ژوند ډېرې سړې تودې په
خلاصه سينه وزغملې. همدارنګه خپل ځوانيمرګ ورور سيد غني غني ته ! چې خپله تانده ځواني يې د ګران هيواد په
خدمت کې د مرګ استازو ته وسپارله. درې واړو ته لوی خدای ځخه د فردوس جنت هيله کوم.

اروا وې يې ښادې

مينه ناک دردونه

ژوند چې بې درده وي پيکه وي. کله چې يو څوک په ژوند کې درد احساس کړي نو هغه د ژوند په خوند او مانا پوه شې.
زه هم يو داسې څوک يم چې له درده خوندورې شيبې د شاهانو په سترو پاچاهيو هم نه ورکوم. همدا مينه ناک درودونه
وو چې ماته يې د شعر تار په ګوتو راکړ.
همدا سبب دی چې زما پخپلو شعرونو کې هغه درد ناک شعرونه ډېر خوښېږي، چې د ليکلو پر وخت مې ډېر وژړوي
هغوی خپل سکني وروړنه ګڼم... او زه خو ځان ته چندان شاعر هم نه وايم .
هسې د دردونو ژباړه وکړم د لفظونو په جامو کې يې سره ونغاړم او ټولنې ته يې وړاندې کړم. خدای خبر چې د
لوستونکو يا اوريدونکو به خوښېږي او کنه؟ دا يو څو ساده باده شعرونو ته چې اوس مې د کتاب جامې ورواغوستې.
دا د ملګرو په ډېر ټينګار اړ شوم نو ګرانو لوستونکو دا زما لومړنۍ شعري ټولګه ده، انسان نيمګړی دی، ښايي ما په
دې شعرونو کې ډېرې تېروتنې کړې وي ،خو دا چې په راتلونکې کې بيا داسې تيروتنې ونه کړم، نو ماته د يو ورور په
توګه په خپلو شعرونو کې خامۍ او نيمګړتياوې، ښه او بد اړخونه را په ګوته کړئ او خپل خوارېه نظرونه پرې څرګند
کړئ ، نور نو قضاوت تاسې ته پرېږدو ، دا تاسو او دا مو د ګلپاڼو اتڼ.

په پښته مينه
ورور مو ، جلان
١ غبرګولی ١٣٨٢
غزني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د درد موسیقي

خیر که غریبان یو یا کوو په سادګۍ کې ژوند
ګله ! جنت بو یه د ضمیر په ازادۍ کې ژوند

وار دی د طبعیت د خندیدو جانانه زور کوه
ښه په شرنګ غړېږي د سپرلیو په شپیلۍ کې ژوند

ځي ورپسې واړه ژوندي سري د امید پر پښو
سپور د کاینا ت د ښکلاګانو په بګۍ کې ژوند

ته زما د روح د غوټۍ شونډو کې خوره موسکا
ته لکه هنر زما د درد په موسیقۍ کې ژوند

دا مو د حیا سمبول دی د ا مو د سینګار ګاڼه
تاته لوپټه کې ژوند او ماته په شړۍ کې ژوند

نن به دې جلانه غرنۍ خوی رومنتیک کړمه
کېنه چې د ژبې غوندې درکړم په خولګۍ کې ژوند

۱۳۸۵ وری ۲
اریوب ځاځي خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو وجود

ګرد يم که غبار يم د پښو پل ته درنږدې يمه
تا پسې د خپل زړه غوندې وتې له پردې يمه

ستا خوږو خبرو ته جانانه دومره تږی يـم
ته وا تلوسه د مينانو د کيـسې يـــمه

څه ساده باده يم دومره ستر بدلون کې پوه نه شوم
اوس هم شاګردۍ کې د پيمخې زمـانې يمه

زه او ته دمينې په يوه وجود کې ژوندکـوو
ته يې د ډيوې رڼا او زه بيخ د ډيوې يـــمه

هسې د خپل روح خوارو اوږو باندې وربار يمه
وجلانه ! سيوری د ژوندون د جنازې يمـه

۱۳۸۵ مرغومی ۲۱
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زماني بادونه

د زمزمو په اوبو مينځم مينه ناکې کيسې
لکه ياسين داسې خوږې دي د عشق پاکې کيسې

غرونه مو منځ کې دي خو غرونه به خدای ونړوي
زه کوم تاته ، ته کوه ماته ، دعا کې کيسې

په لوپټې کې دې جانانه ځنې ښې پټوه
د زماني بادونه هم کوي بېباکې کيسې

د ستا پر شونډو سره ګلونه کيسې سرې سکروټې
زمونږ پر شونډو وينې وينې او تناکې کيسې

ستا جلان هم کله سندرو کې څه داسې وايي
لکه زلمی ناوې ته وکړي شرنناکې کيسې

۱۳۸۳ کب ۱۹
اريوب ځائي خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلا اینې

ته مې ژوندی کړې که ما خپل وجدان ته مړینه ورکړه
ستا په خاطر مې د خپل سر قاتل ته وینه ورکړه

منې ! اوبو هم ترې تصویر ستا د ځوانۍ وغوښته
ما چې چینې ته ستا په نوم هینداره سپینه ورکړه

نن خو سکنې ماښام ته ډېر خبر پېښوې ملګرو
جانان د سرو شونډو وعده له ماسپښینه ورکړه

د کایناتو د ښکلا اینې ژبا ړمه اوس
چې تخیل ته مې رڼا ستا له جبینه ورکړه

جلانه ! دومره اسان نه دي پسرلي د ځنو
مونږه یې سیوریو ته هم غېږې غېږې مینه ورکړه

۱۳۸۳ سلواغه ۲۳
دخاځي بابا ادبي غونډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نکريزي

کېنه چې شيبې دې اختريزې کړم
پاڼې د ګلاب درته نکريزې کړم

تا ومې کړه له غاړې نه رنې لېچې
پرېږده چې هينداري ماښاميزې کړم

دا خل که په سره شړۍ کې راغلمه
نجونې د ښاريو به غريبيزې کړم

خدای که مې همدا سې شرنګ کې وساتي
د برې زمانې به سندريزې کړم

ګرځمه جلان د ترنم پر غرو
مرې سترګې د يار چې خلوريزې کړم

۱۳۸۵

اريوب ځاځي خبر مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ډیوه

د خپل ارمان غونډې یم وړاندې ځمه شاته راشم
د جگ غره کاڼې شوم چې وخوزم بیدیا ته راشم

زه چې څېړل د ژوند د هرې فلسفې شروع کړم
په نتیجه کې یې ضرور د ستا ښکلا ته راشم

د څښو رنگ چې مې شي ساز د طبعیت درو کې
د ذات اوبه شم د شپې تور رگ کې سما ته راشم

لمر چې سر پورته کړي د بلې ډیوې رنگ واړوي
داسې چې زه د زړه نه ولو بړمه تاته راشم

!یون مې د غشو پر سرو تکیه په خدای جلانه
مور مې هم مړه ده دعا چانه واخلم چا ته راشم؟

۱۳۸۴ تله ۱۴
افغان ادبي بهیر کابل تایمني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښایست ګلدره

سره د مخ کاسه دې له غروره کړه
ګرانه ! نن دې بیا د چا مور بوره کړه ؟

ولې ؟دې وژلو د ا وژلی کس
تا خو سره په مړه ښامار کې توره کړه

بیا د کوم ښایست ګلداره وینبه شوه؟
چا مې نن دا ښې سترګه رنځوره کړه ؟

ښکلې مې کړه اخ توبه مې ښکلې کړه
نن مې د خمار د پېښو مزدوره کړه

سپینه اینه یې تپې تپې کړه
وخت چې د جلان مینه تورروره کړه

۱۳۸۲لړم۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلیمه داره

هلته ساینسدان د لوړ تخنیک په تار ډبره تړي
دلته ګل ژبې سمندر په یوه خبره تړي

خود به د شپې پر پاسني مخ تیوله شپه رڼا وي
دنګه د لمر غوندې رڼه تیوته له سره تړي

غرونه که هر څو لوړ شی مخه د لمر نشي نیوای
وخت څه نادان دی زولنوکې مې سندره تړي

په بنګالیو کوډو نشي دوزخ مخیه ! واوره.
پېغله زمونږ کلیمه داره له ټټره تړي

د ایینې د سپین ورغوي د پړک پیخې پسې
جلان ورک یارته د مین زړه مر غلره تړي

۱۳۸۳ چنګاښ ۲۲
کابل رشاد ادبي کره کتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژني مې ګام په ګام

عجب کيفيت لري دا زړونه څکه زر پټېږي
خوږو ليمو کې چې ګل د ښت ګل د ښت نظر پټېږي

خبر دی که کېنا ستم د ستا د لوپټې سيوري ته
وا وري هم کله کله غېږو کې سپين غر پټېږي

خوله يې په پښو کې ده په يو چړپ زر هيندا رې ژوبې
او س د جوهرو پسرلي يو جادوګر پټېږي

وژني مې ګام په ګام خو بيا هم مينه ناک دی جانان
د سندرغاړي سل عيبونه يو هنر پټېږي

کاږه شکست کې جلان تمه د ژوندون نلري
بېړۍ چې ماته شي ضرور يې سمندر پټېږي

۱۳۸۳ مرغومی ۱۵
کابل پوهنتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوښکو ژبه

جانان چې کاڼی شي د غوښې له قالبه ووځي
زمونږ له سترګو نه د سپينو اوښکو ژبه ووځي

ګرانه ! بېلتون دې زماني لره پېکه کړم داسې
لکه د ځوان شاعر غزل چې بې مطلبه ووځي

چې پسې وژاړم ښه وژاړم د مه مې وشي
لکه ناروغ نه چې په يخو اوبو تبه ووځي

ياغي جذ بې دې له خيالي ځوانۍ نه وښوېدې
لکه تيرې تيرې ليشې له پاخه کبه ووځي

جلانه ! بيا به دې پښتون ايمان کې څه پاتې شي؟
د مينې وړانګه که د مينې له مذهبه ووځي

۱۳۸۳ زمری ۲۰
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګ ستوري

ستا د سترګو سیوري مې لیدلي دي
دوه غنم رنګ ستوري مې لیدلي دي

څه چې پر ګلابو دې نن ولمانځم
ای ! د بڼ پر لوري مې لیدلي دي

ګرانه ! د رڼا د میناري پر سر
ستا د نامې توري مې لیدلي دي

یو شاعر غلام بل تخیل غلام
دوه تنه کمزوري مې لیدلي دي

وړې جلانه ! زړه پوښتنه نه کوي
دې چم کې سر زوري مې لیدلي دي

۱۳۸۲ سلواغه ۱
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلپاڼو اتڼ

د ښکاري نظر د تورو غشو ښکاريو
د دردو په ښېر په سرو پرهارو باريو

څو سيکي ستا د مسکا لرو په زړو کې
شکر سختې غريبۍ کې هم مالداريو

موږ ساده يو خو په خپله سادګۍ کې
د شړيو د تارو په ښېر ګلداريو

مه مو وژنه د ښايست مور به کړې بوره
مونږ بچوني د سپرليو د سرداريو

په تنها کو پښو په کاڼو په ازغيو
رسيدلي د سپينچکو تر بازاريو

د ديدن وړانګين لاسونه را اوږده کړه
د ارمان په ګرنګونو کې ايساريو

! د ګلپاڼو په اتڼ پسې جلانه
ليوني يو خپلو زړو نه راګوزاريو
۱۳۸۳ وری ۸
رشاد ادبي کره کتنه تايمني کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کټ مټ

ستا لیونۍ سترګې له سپینو کاڼو تور اخلي
د فلسفو خبرې ځکه دلته زور اخلي

د دیدنونو مسلمانې شیبې څومره ښې دي
زه له ګلاب، ګلاب، ګلاب ځېنې ټکور اخلي

پرون یې تا پسې دنیا چې کړه خبرې کنه؟
سپینچکه ! لمر درنه یو څو جلوې په پور اخلي.

زه بې سواده یم په ټکې باندې نه پوهېږم
جانان د خولې ازمېینبت هم لکه کانکور اخلي

کټ مټ جانانه ! والله ستا قهر ته ورته ښکاري
د ستا جلان ځکه په غبرګو لپو اور اخلي

۱۳۸۲ لیندۍ ۱۲
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یادونو سوداګر

نظر د مینې مې د حسن سیپارې تخنوي
لکه سحر نسیم د ګل شونډې پستې تخنوي

زړه را نه غواړي د پستو څنو وړمې ملګرو
بیا مې د اوښکو په رڼو ګوتو لیمې تخنوي

ستا د یادونو سوداګر زما د تن کلي کې
اوس ښه بلد شو د زړه پټې دروازې تخنوي

که مې په ژبه وکړلې دا څه شرم نه دی
زېړوکی لمر هر مازدیګر کې ګلدرې تخنوي

کله مسکی شي کله غونډې جلوه ګرې پیښې
دا شوخکی نظر د چا دی؟ ایینې تخنوي

دا چې مې سترګو کې راشین شو د سکروټو ګل فرش
د خوب لمن راته جلانه شوګیرې تخنوي

۱۳۸۰ لیندی ۵
اریوب څاځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکل یې کړه للو دي

ستا د مخ جلوې که پېغلتوب ته رسېدلي دي
زما هم امیدونه زلمېتوب ته رسېدلي دي

چم ته د جانان چې ښایستونو غېږې ورکړلې
پوه شوم چې سپرلي هم مینتوب ته رسېدلي دي

پام کوه د شوخ نظر خاونده غضب مه شینده
دلته ګریوانونه لیونتوب ته رسېدلي دي

ښکل یې کړه للو دي د چا یاده تخنوه یې مه
اوس، اوس پرهارونه ایله خوب ته رسېدلي دي

هغه دي جلانه د ادب د ایینو پیڅې
خومره په هنر، هنر اریوب ته رسېدلي دي

۱۳۸۰لړم۲۰
اریوب ځائي خیرمېنه

یادونه. دغزل مې د شپې په خوب کې وویلو. کله چې ویښ شوم ټکي مې یاد وو او ومې لیکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېږي له سخا ډکي

د ښتې دغاړولو بې رواني دمخ رنګ پسې
غرونه په ګونډو ګونډو ښويږي په يو دنګ پسې

دې ته تعجب سترګي مې شوې لېږي له سخا ډکې
اوښکې وروړي در ګرده کور ته په ملنګ پسې

سرمو په تلي وي مونږ د ځان قتل غوښتونکي يو
تل ګرځوو زړونه د قاتلو سترګو جنګ پسې

څه ماشوم عادت لري له ځانه څه خبره شه
دا دي شيخ توبې تړې، دستا د بنګړو شرنګ پسې

زر شه ساقي جانه ! د مودو تندې اخيستي يو
ترک زړونه موچوي خدايګو ، نور د جام په کړنګ پسې

لږ تم شه جلانه يو غزل په حسن وليکه
اوس راځي ملکه د ښايست د رباب ترنګ پسې

۱۳۸۱ وری ۴
اريوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابولالي

رب چي خوري کړي په فطرت د ښایستونو څڼې
مونږه به هم لولو همیش په نظرونو څڼې

سپرلی په شونډو له مستۍ نه بابولالي وايي
پاسته نسیم ته اوړي را اوړي د ګلونو څڼې

زاهده ته پوه شه او خدای پوه شه چي خوند نکوي؟
دا چي کړې وړې پرتې دي په خالونو څڼې

پکي تصویر مي د ښکلوکي جانان لولپه شو
د خیال هینداروکي مي شني شوې د اورونو څڼې

لمر د شغلو په ګوتو بیا د کنډو زړه تخنوي
پر زړو مو و غزیدې بیا د امیدونو څڼې

په هغه وخت راځي غوړو ته د مچکو خرپ خرپ
دا لوړ چنار چي لمبوي په ګودرونو څڼې

اوس مي جلانه د شهید ارمان مزار په پیڅو
ډیوې د وینو بلوي د پرهارونو څڼې

۱۳۸۰ چنګابښ ۷
اریوب ځاځي خبر مبنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې کچې ټکور

د ايينو په دښتو اور وربېږي اور وربېږي
لا پرې هغه مړ شوى نه وي چې بيا نور وربېږي

د لمر سپينو کو وړانګو ټولې کړې لمنې ترېنه
هسې نه تورې شي په دې کوڅو کې تور وربېږي

ملګرو لوېې حوصلې کړې د غرور کلى دى
دلته د هر يوه لفظ څنې زور وربېږي

لړې پکې ونغاړه کرم چې نور مې نه څوروي
ستا د نظر تندر څو زما د زړه په کور وربېږي

خدايه ! دا کوم ښکلي ګلونه د خندا شيندلي ؟
نن مې دردونو باندې بې کچې ټکور وربېږي

ټوټې ټوټې شي د جلان په وير لړلې ټنډې
هلته خاموشه خاموشي ده دلته شور وربېږي

۱۳۸۲ چنګاښ ۲۸
اريوب څاڅي خير مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شیدو جام

د ګلو بدرګه چې ګام په ګام ورسره ځي
په مست او سندریز تګ مې ګلفام ورسره ځي

د مخ له ایینو نه یې ګېډۍ جلوې زنګېږي؟
که پیخه کې د سپینو شیدو جام ورسره ځي

دا دوې کوترې دي د نامعلوم جادوګر لونه
د سرو پاپیو تلو کې روغ بام ورسره ځي

دستا د کلی خوا ته چې هر څوک درځي جانانه!
زمونږ له خولونه خامخا سلام ورسره ځي

اشنا چې د نازونو جامې واغوندي جلانه!
دنګ غرونه د ښایست په احترام ورسره ځي

۱۳۸۱لرم ۱۲
اریوب ځائي خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې راپیښ کړه

تا پسې نظر ګرځوم تا پسې زړه ګرځوم
ستا په ځوانۍ پسې هروخت دوه تنه غله ګرځوم

راټولومه د جانان د راتلو ننبه ترې نه
د فال نیلی د هرسړي پر اووم پله ګرځوم.

بې کاره نه یمه دا هم لوی مصروفیت ګڼمه
ستا په وړو وړو خبرو پسې خوله ګرځوم

هسې للو شم د سحر د بانګ نه لړځه وړاندې
د سحر لمونځ ګرانه ! همیش په لمر خاته ګرځوم

مینه به زر په تا ناتوان جلان تاوان کړي اشنا
خدای دې راپیښ کړه تا ته لاس کې تیار مړه ګرځوم

۱۳۸۲لړم۲۰
افغان ادبي بهیر کابل تیمني

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېرى

په ايينو د نرګس ستا د انځور رنګ را درومي
خود به د وخت د ښايستونو تر منځ جنګ را درومي

بلا دې وا خلم زېرى وا خله د فطرت ښاپيرى
ستا د سندرو په ځونډې بوى د لونګ را درومي

زاهد دې وپيي تسبې د حورو شنو خالونه
مونږ ته دا بس دي چې په لوړ غږ د جام کړنګ را درومي

هر ما زديګر زما د زړه د وينو تږى جانان
د خپل قلنګ په غوښتو بې کچې بد رنګ را درومي

په سرو ګوتکيو د جلان د زړه ټوټې ټولې کړه
د روح لاسو ته يې د مرګ د زنځير شرنګ را درومي

۱۳۸۰ دورى ۱۸
اريوب ځاځي خير مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روح کنډول

په تورو څڅو مست سپرلی څومره عجب غرېږي
لکه د مینې پر کېسه د شاعر لب غرېږي

خود به له چین نه ښاپېری را لېږي ګل د خندا
د سندریز تار په زړه وړونکي ترنګ مطلب غرېږي

د مازدیګر په زېړ جبین به ګل، ګل وکړل شي
دا ځوان ګودر به اوس د نجونو په مذهب غرېږي

راځئ په مینه، مینه واورو نوراني خبري
زما د جانان په طلایي تندي کې رب غرېږي

خدایه ! سرۀ ژبه د لمبو يې پري کوه په توره
زمونږ فردوس ته جهنم ډېر په غضب غرېږي

ګستاخ بانه د جلان روح کنډول کې مست شور کوي
لکه د پېغلو په لاسو د بنګړو ژرب غرېږي

۱۳۷۹ سلواغه د اختر ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوي همزولي پيغلي

واه واه د خندا په توره وار کوي زړه وربېي
دا خو عجيبه د هنر کار کوي زړه وربېي

يا د اداګانو جادو ګرې جامې واغوندي
بيا خو خامخا سينې ته لار کوي زړه وربېي

ګرانه ستا اوبلن نظر چې ستا پر اننګو ساز شي
لکه تود ګبين له خوږو تار کوي زړه وربېي

دوي همزولي پيغلې په يوه رنګ د يوې کوڅې
بس د شيبو سيورې ته سينګار کوي زړه وربېي

ستا ساده جانان ساده اجل جلانه پام دې وي
کله کله يونيم خوي هوښيار کوي زړه وربېي

۱۳۸۳ وری ۱۴
افغان ادبي بهير تيمني کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غمازګره سوله

غواړم تخيل ته مې دشوخو نازو رنګ راوړم
اورشه چې غزل ته مې نوښت راوړم اهنګ راوړم

څه ساده انسان يم کشماليو پسې لاړ شمه
يوه نه شم چې بيرته راځم غيږې غيږې بنګ راوړم

بيا يوې تورپړونې نغمه ګرچم را خاموش کړلو
څم د لمر مطرب نه د جلوو د رباب ترنګ راوړم

ستا دهنرمند نظر وړوکی شان شاګرد خويم
ځکه دمين احساس ورغوې باندې چنګ راوړم

ای ! وچې موسکا کې مې د وير لکيرې ولوله
اوس هم انځورونه د دردونو د کړنګ راوړم

اوس چې غمازګرې سولې زړونه را ترلې دي
خدايه د ځلورو ګلو منځ ته څنګه جنګ راوړم ؟

غشی د اوبو چې مې د زړه پر غرمه وګرځي
ماتې ماتې اوښکې د نظر د جام په څنګ راوړم

سوال کوه جلانه چې د مينې پسرلی شمه
تا ته به دعا هم د سندرو له ملنګ راوړم

۱۳۸۳ وری ۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک دی؟

د ګل مخ باندې او ده ښکلوکې څوک دی؟
د ښایست په لباس پټ پستوکی څوک دی؟

شغلې هم په سپینو شونډو ترینه می ځښې
دا د مستو میو مست ډنډوکی څوک دی؟

دا د غوښ زړګي پرهار باندې چې پښې ږدي
د غرور په لار روان مستو کی څوک دی؟

روح مې پروت د عزرائیل جانان په درکې
خلک وايي دا ماشوم وړوکی څوک دی؟

د مخ پړک یې د نښترو څنې ښکل کړې
د کنډو پر سر ولاړ سپینوکې څوک دی؟

واه نظر له مې خورا شیرین شیرین شو
ای جلانه! د ګبین کنډوکې څوک دی؟

۱۳۷۹ مرغومی ۲۲
اریوب ځائي خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شومې شپې

مونږه تږي کړې کړې دي لومې لومې شپې دي
د درد لمبې زېږوي ښېې را ته مالومې شپې دي

که تورې تورې پېښې یې هر څومره په شونډو ښکل کړو
رنګ د جانان د څڼو نه راوړي څه شومې شپې دي

وايي دوه ستورې سره غېږ په غېږ شي سوال قبلېږي
ای تور پړونې بوډۍ ! وايه هغه کومې شپې دي؟

هغوی خو تل زمونږه قتل ته لمنه وهي
هغوی چې تاسو ته پر پښو رغږې مظلومې شپې دي

زمانو ډېرې د رڼا پيښې په خولو کې ورکړې
خو پېغلې نه شوې لا همغسې ما شومې شپې دي

تور ومه سپین یې کړم جلانه چې یې ولمانځلم
د یو څا تورې تورې سترګې هم معصومې شپې دي

۲۹ کب ۱۳۸۳
افغان ادبي بهير تيمني کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله وايه

په خوله تپه او مهين لاس چې په چمبه لګوي
دا خو ګلاب زما د ژوند په ګريوانه لګوي

پې مخي مخ کې د غصې کرښې ساده جانانه!
څه تور خاپونه د جنت په ديوا له لګوي

منم چې ما به د جانان په نامه نه بولې ته
بيا د نظر منګولې ولې مې په زړه لګوي ؟

د ترنم دا ژوبله ژبه مې را وړې څکه
وايي چې ته پرې د موسکا خواږه ډېر ښه لګوي

ته که هر څومره جامې وا غوندې د ورکو شيبو
لکه هنر مې د احساس په شونډو خوله لګوي

وخت ډېر سپېره دی درنه ناز د مينې ونه لوټي
بسم الله وايه چې ښو سره بانه لګوي

هله به ښکل کړې د جلان تندی د خيال په شونډو
چې مړه ډېوه د اسوېليو پر لمبه لګوي

۱۳۸۲ کب ۳۰
رشاد ادبي کره کتنه تيمني کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروند سیوری

وویشت د مرګ کانړو له کاله مو لوی ور ولوېدو
دروند سیوری د پلار مې هم خالقه له سر ولوېدو

اوس د ژوند اغزنه کږلېچنه لار لا ګرانه شوه
یورپم د تیارو ګرداب له لاسه مې لمر ولوېدو

اوښکو مې د زغم د دېواله ډډه ورسته کړله
ړوند شومه له سترګو مې روڼ اندی نظر ولوېدو

امر دی د خدای چې مور او پلار یې رانه واخیستل
زور راکوي دا په سترې غږ مې خنجر ولوېدو

داسې جلان پرمخې نسکور د درد څپېړو کړو
ته وا باراني طوفان کې خرپ شو نښتر ولوېدو

۱۳۸۵کب ۱۰
اریوب ځائې خبر مېنه
دګران پلار د مړینې پر وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګېډۍ ګېډۍ لمبې

يو څو زانې د زانو له قطاره ووتې
ګېډۍ ګېډۍ لمبې مې له پرهاره ووتې

!د بل کهکشان غېږ کې چې جلوه جلوه شوې ستوريه
ګېلې مې له ستومان ارمان مداره ووتې

په غشو ګوتې پرې شوې د ښايست د مطربانو
نغمې د تورو څڼو له هر تاره ووتې

سيالۍ کې د رندانو مې جنون ونه ګټلو
ژوندۍ ژوندۍ توبې مې له خماره ووتې

پيمخې زمانې چې غنم رنګې شيبې راوړې
ما ويل که د بنګ څڼې له کوکناره ووتې

که ژرنده دې د پلاروې هم په وار د هر چا وار وي
جلانه ليونيه ! ته له واره ووتې

۱۳۸۱ غبرګولی ۲۱
اريوب څائی خېر مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له نازه ډک فلم

اوس مې د زړه دهوسۍ مرګ ته په خيال شک تېرېږي
ستا د نظر بوخ غوږۍ پړانګ چې داسې څک تېرېږي

له نازه ډک فلم دې وينم د ليمو په پردو
ستا هر بانه د اداکار پر متځ ټوپک تېرېږي

خدايزده د کومې رڼا لپو کې ښبرې د تيارو ؟
لمر مو د کلي په سر تور واوړي چابک تېرېږي

د مستانه زړه لېونۍ خندا په کټ کټ وکړي
سرو پرهارونو کې د سپينو تورو پړک تېرېږي

ديدن مې بار کړو د اميد د زلمي ولوباندې
خالقه ! خير د رقيبانو په پاټک تېرېږي

که ګستاخي نه وي يارانو د جلان پر شونډو
قافيه يې شوخه خو رديف پرې ډېر نازک تېرېږي

۱۳۸۱ تله ۲
اريوب ځائي خبر مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوستکی تور

مونږ زړونه مینه ناک لرو مونږ ګورو تصویرونه
مونږ ګورو په ګلپاڼو کې د ستورو تصویرونه

مودې وشوې لیمو نه مو پوستکی تور ښویدلی
ماښامه ! راوړه لږ د څڼو تورو تصویرونه

را ځه جانانه ! ورک ورک شو نظر کې دیو بل
په نورو کې چې رنګ رنګ شي د نورو تصویرونه

د حال په ژبه وپوښته ماضي ده پرې خبره
دې چم کې ولې شوي د سرزورو تصویرونه

د خیال پراییڼو د شوخ زمان له تښته اوس هم
جلانه ! ګرځوو د اور د سیورو تصویرونه

۱۳۸۲ کب ۲۱
رشاد کره کتنه تایمني کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهربانه شپه

ستر ګي په تکه سره غوسه مینځي لمبه را کوي
په ډېرینو جامو پټه ده خوله نه را کوي

د کال په شپو کې یوه شپه تر پخې شپې وروم
دا مهربانه شپه پوره د کال خواږه را کوي

جانان وعدې کوي راتلو ته یې تاله پرته ده
غشي د ځان سره ساتي تشه لینده را کوي

د ژوند په پل کې به یې وکړم ځواني په نذر
خو که جانان د ناز په لپو کې اوبه را کوي

وربانديې ګران یم او په زړه کې یې ځای هم لرمه
خو بیا پرې دومره باور نلرم چې زړه را کوي

یو سور کافر به هم جلانه داسې کارونکړي
لکه دا غرونه غرونه درد چې پښتانه را کوي

۱۳۸۴ وری ۱۱
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپېڅلتوب خاطر

د درد په سرو وزرو ګر ځمه ټکورنلرم
لکه یتیمه مرغۍ مورنلرم مورنلرم

منم چې دبنت یمه د غره په شانې لوړ نه یمه
خو خپل ضمیر ته مې د وخت د خولې پېغور نلرم

ستا د حیا د سپېڅلتوب خاطر، خاطر کې لرم
دا چې په سپینو تورو ټوک ټوک یمه شور نلرم

ترکیب مې خپل او خیال مې خپل، غرېږو ټول په پښتو
د چا پور نه منم او زه هم په چا پور نلرم

یم بې سندرو له مودو د تخیل نغري کې
جانانه ستا د ګل غوټیو سترګو اور نلرم

ها پخوانی نه یم چې غر به مې په غېږه کې وړو
جلانه اوس خو د یوې څپېړې زورنلرم

۱۳۸۴لیندی ۲۹
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

دا ,, سایل ،، څوک دی؟ په زړه کې راته ناست دی
پښتونخوا غوندې په خوله کې راته ناست دی

د نغمو پلار مستانه ,, کاروان ،، یې بولي
د سندرو شنه څنګله کې راته ناست دی

,, پسرلی ،، د تفکر فلسفې وایې
د هیندارو رانږه غره کې راته ناست دی

دا دنیا مو د پښتو بې زوره مه شه
,, درویش ،، ویښ د ننګ شمله کې راته ناست دی

اخ ,, اکبر ،، مې دزرینې مینې برج دی
د نوښت په لمر خاته کې کې راته ناست دی

انځورګر د زمانو ,, لیوال ،، مې خوښ دی
د شریعت په ښې متهه کې راته ناست دی

دښایست د سمندر غاړې جلان شوم
یو رنګ بنګ د ناز څپه کې راته ناست دی

۱۳۸۴ زمری ۲۵
افغان ادبي بهیر کابل تایمني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتنو حجرې

رانګه شه پخې شپې د دیدار له پاره وي
ساړه ساړه وختونه خو د وار له پاره وي

د زړونو راکړه ورکړه ده په مینه کې اړینه
په ژوند کې خو سړی پیدا د کار لپاره وي

د غم کانې راوله چې مې ژوند پرې ښایسته وي
جانانه نغری خو د انګار له پاره وي

په تاسې کې خو ستر خلک وي ستري سرمایې
په مونږ کې خو د سر سړي د دار له پاره وي

د چې ناستې دې ځار شم څه خو ووایه جانانه
حجرې د پښتنو خو د بنډار له پاره وي

په شوق یې د راتللو اوږده لار څاره جلانه
مینې سترګې تل د انتظار له پاره وي

۱۳۸۵ سلواغه ۳
شمشاد تلویزیون کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټه زړکه

ملګرو ځکه موځوانۍ د مستۍ اور نه کوي
لارې ګونګۍ دي قدمونه پکې شور نه کوي

د زمانو له ګرداب و مې رایستلی شي خو
جانان له دوو ګوتو نیولی یمه زور نه کوي

زه وم چې زړه مې د غرور بیرغ ته نذر کړ لو
ګڼې وښیار خلک په ځګو غرو کې کور نه کوي

زړګیه ! ژوبه د احساس پر شونډو سرې سکروټې
دې چم ګاونډ کې څوک د سپینې خولګۍ پور نه کوي

زما رباب د ستا خاورین منګی د ګوتو لاندې
د احساساتو ژباړې اوس په ټنګ ټکور نه کوي

جلانه ! ځکه لکه غوټه زړکه تول نه کوم
ست دخوږې مینې د مړاوو سترګو تور نه کوي

۱۳۸۵ چنګاښ ۲۸
کابل نوې کارته

تول . دزړکې په پښو خوځښت چې ډېره چټکه روانه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات غمی

یاد بېږي مې د بېړ زیات د وړانګي پل غوندې جانان
راپېښ کړي خدایه ! نن د ګل غزل غوندې جانان

د زړه د مات غمي شونډې مې تل لولي ملګرو
د ستړي لاروي د ورک منزل غوندې جانان

د شپې په تور بخملو اننګو کې راته خاندي
د ګورو غرو په منځ کې د ځنګل غوندې جانان

چل بازي زمانې څه په خواږه کشمکش یوړ
د زړه له افغانستان نه د کابل غوندې جانان

د ښار د ښایستونو مینارې پسې نسکورې
جلانه جنتي ژوند دی شړل غوندې جانان

۱۳۸۴ غبرګولی ۲

رڼا میندې

زموږ ماشوم غږ په میړانه هر ډګر وړی دی
هر چا له دې چمه په هر مهال مات سر وړی دی

زموږ د کلی له اسمانه هر چا کړې ولجه
چاترېنه لپو کې سپوږمۍ وړې چا لمر وړی دی

خدای خو لرو یتیمې اوښکې به رڼا میندې شي
خبر دی که تورو ماښامونو مو سحر وړی دی
اوس را ته وکېږي نیم وزري ګلان دلته ځکه
یو ستمګر باد د سپرلي نه پوست وزر وړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لمبو ژبه

پنجې لګوي اوس په کشماليو انګارونه
راوړي دي د وخت ځيرو سيليو انګارونه

اوس ژبې د لمبو شولې جنډې پر قبرو ريپي
شيندي خاورو کې ننه په کوپريو انګارونه

غوټۍ د تودو وينو د پرهار خوله کې وريتېږي
کفن شول جنازو له د ژړکيو انګارونه

د مرې زماني مړو زلمو پاڅون او وحدت وکړئ
ځيږې ګوتې تپې پر ملاليو انګارونه

سپرغۍ چې د جلوو د پښو له تلو را تويږي
اغوستي دي د لمر سپينو کوډيو انګارونه

پر کلک زنځير يې وتړل نيم ژاوندي سحرونه
بې کچې زورور شول د تروږميو انګارونه

خبر يې؟ د ګلپاڼو موسکا ويني غورځوي
ژوولي په پستو شونډو سپرليو انګارونه

پوښتي مو نو نور خله چې ژوند څه دی حالت څه دی
جانانه موږ للو کړل په زړګيو انګارونه

۲۹ ليندی ۱۳۸۰
د ځاځي بابا ادبي غونډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ګستاخ ګلبڼ د سپرلیو تماشې

مونږ د طبعیت پرتندي تل د وخت تندرو نه خورو
څه وکړو د شوخ نظر په جام کې سره اورونه خورو

سر شلوو ګرېوان شلوو څپېړو باندې مخ وهو
هم د لیونو په څېر تاوکړي زنځیرونه خورو

موږ ستا د ګستاخ ګلبڼ سپرلیو تماشې کوو
نه له تا ښایست ژویو او نه دې ګلکڅونه خورو

هغه د توبو جنازې لاړې د ژوند مټونه
اوس خوبه د لیو په کنډول کې شرابونه خورو

موږ سرېخواره نه یو مطربه نغمې سازې کړه
موږه په سازونو د روحونو تصویرونه خورو

ویر، د ویر کیسې دي د رنځو اوښکو په ژبو مو
مه پوښته موږ مه پوښته بس پرېږده چې خپل زړونه خورو

اوسه مطمئن زموږ هر لفظ د کاڼي کرښه ده
موږه ښکلي نه یو چې وعدې خور قسمونه خورو

وړاندې چې د عشق ډګر ته شو نو بیا دې دوې کیسې
یا جانان ګټو یا به جلانه پرې سرونه خورو

۱۳۸۰ دلوه ۲
اریوب ځاځي خیر مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ستورو کتوری

شاعر زړګي ته مې خمار د تودې مینې ورکړه
چې مرورې زمانې درته سپرلي راوړي

د شپو پر بام مې جانان ایښې ګل بخملې پاپې
د سپینو ستورو کتوري نه به غمي راوړي

که نه یې زړه کې مې یې ګرانه پښتنو کې رواج
مړي قبرو ته وړي واپس تر پښه پتکي راوړي

ته چې پروته شوې په مټو مې خاپوړې کوې
زما شړې به هم د سرو ګلو ځونډې راوړي

د بنګاوو د یاغیستان د بوې به لا مستې شي
که د خیرنو رنګاګانو رنګ زړګي راوړي

اه دنګ جلان دې په چاکو پرې شوې پانه بوله
د بېوسی سیلۍ یې یو خوا بل خوا وړې راوړي

۱۳۸۴ مرغومی ۱۳
افغان ادبي بهیر کابل تیمني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښنو ښکالو

څه شوه خالقه څه شوه ړنګه ښکه وړانګه
نن مې په زړه باندې بیا اوري هغه دنګه وړانګه

د پښنو ښکالو ته یې تر سپین سحره ویښ او سیدم
بېګاه ونه کړئیده ستورو باندې چنګه وړانګه

ښایي د لمر له پا چاهۍ یې ورته زېرى راوړ
بیا د کابل له اورېو تاو شوله قشنګه وړانګه

داچې د ځنو رنګ تو مبمه درنها پر تندي
ملګرو ډېره مې خوښېږي غنم رنګه وړانګه

اوس د ځوانۍ ولولې پیو د بیلتون په تارو
دزړو د بام ځخه مو والوته خوشرنګه واړنګه

دابه تر څو د اشارو په ژبه رمز غږوي
خالقه ! تاکړه خبر بوله دغه ګونګه وړانګه

د غرور خلې څه نظر پرې د کرم ونکړو
ګنې څو ځله یې له پښنو تاو شوه ملنګه وړانګه

۱۳۸۰ کب ۱۲
اریوب ځاځي خیر مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګله ! تاوده ساړه وختونه تا ته یاد دي کنه ؟
د فطرتونو اتڼونه تا ته یاد دي کنه ؟

چې د تاوکړو جذبو غېږ کې به لمبه لمبه شو
ها ! غوړېدلي ګلګخونه تا ته یاد دي کنه ؟

د عشق ملکو به چې راوړې جنت ګرې شیبې
مست محفلونه ربابونه تا ته یاد دي کنه ؟

د روح ګلدان کې به للو شو پیخې پیخې خمار
په توبو را به غله جامونه تا ته یاد دي کنه ؟

مچکو خرپ به له ښایست نه ترنم جوړه وو
د خوږو مینو تصویرونه تا ته یاد دي کنه ؟

د لمر شغلو به د کنډو پر تېرو و تپلو
د شنه نښتر کاږه لاسونه تا ته یاد دي کنه ؟

زېړ مازدیګر به د چینې پرمخ شو شاولې واولې
شول په نخا به چنارونه تا ته یاد دي کنه ؟

نظر به هم نظر کړلیچ باندې تیندک خوړلو
د هر پکې مات شول تنکي زړونه تا ته یاد دي کنه ؟

۱۳۸۰ زمري ۱۹
خبر مېنه
د خلې د غونډۍ په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلپاڼو پاڼې

رنګ د محبت په شيبو پروت ښه دی
څه سرور په وينښو جذبو پروت ښه دی

للمې چې د زړونو کړي خړوب خړوب
مخ دې د ښايسته پر اوبو پروت ښه دی

غېږ کې د شوګير اوسم په سرو سترګو
خوب مې د موسکا په تمبو پروت ښه دی

ستا پر سر پړونـــــــــی د ګلـــپاڼو ښه
زما پر سر څادر د لمبــــو پروت ښه دی

را د نرګســـــــي ميو پيـــالې ساقي
پرېږده زاهـد جان په توبو پروت ښه دی

څوړ څوړ چې جلانه شي خاموش ماحول
غږ، غږ د تېږو په چمبو پروت ښـــــه دی

۱۳۸۱ وری ۱۸
اريوب ځاځي خيرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان تنده

خاوري ايري شوم د الفت له ژونده پاتې شومه
چې بې جانانه شومه څه بې خونده پاتې شومه

د ديدنونو پر اوبو مې شونډې نه شوې لمدې
د ارمان تنده ومه تنده پاتې شومه

سنګين پولاد وم په پلکونو به هم نه ماتېدم
يو ځل چې مات شوم نو بيا بې پيونده پاتې شومه

نن يې لمن ته توېدم زماني پرې نه ښودم
بې اسرې اوښکه وم ليمو کې بنده پاتې شومه

را نه خوښې د ژوند يو دوو وښيارو سترګو يوړه
زه ليونی جلان د غم پر دنده پاتې شو مه

درمات شوی يم

کله چې زه دعشق په ذات شوی يم
له هغې ورځې نه ميرات شوی يم

دهر ارمان له جنازې نه چاپېر
هروختې وېش په خېر د سقات شوی يم

اوس دې د سترګو سيپارو کې اوسم
د ليونۍ مينې ايات شوی يم

راشه چې غبرګ زړونه کړو غاړه غړۍ
ګرانې ! را ماته شه درمات شوی يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکړو څڼو پستې پښې

مين احساس شوم د نغمو پښو ته په رمز غږېږم
ته وا د ژوند د ګلکڅو په پښو ته په رمز غږېږم

خود به غرور خولې لګوي ستا د ښايست پر شونډو
ستا د کړو څڼو پستو پښو ته په رمز غږېږم

نازک خيال راوستم په خوند خوند د ساحل غيږې ته
لکه شنه څانګه د څپو پښو ته په رمز غږېږم

ګونګه چمبه وم د پيغلوټو په لاس ورغلمه
خود به بې دريغه د ټپو په پښو ته رمز غږېږم

ترينه مانا د ستا د نوم د پاکو تورو پوښتم
لکه نظر د ايينو پښو ته په رمز غږېږم

جلانه وخت چې په ګلکرو شيبو وتپلم
پښتون غزل شوم د پښتو پښو ته رمز غږېږم

۱۳۸۰ تله ۱۲
اريوب ځائې خير مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګين مړوند

پر دښته د امید مو کوڼ کړنګ را ولویدو
دامن په پسته لمن کې جنګ راولویدو

د خولې د هر پوکي نه يې خنجر د اجل څغلي
د کور انګړ ته دا رنګې بدرنګ را ولویدو

د لمر زريني پيغلې له وړانګين مړوند نه اوس اوس
په ثلي د ايرو يو بنګړی شرنګ را ولویدو

دا چا رانه پستو کې غوندې تور په ولجه يو وړو ؟
په لپو د ليمو مې سپينچک رنګ را ولويدو

ګلدان ته مې د زړه د سيلۍ غبرګې نه يو بوټی
جلانه کشمالی دې او که بنګ راولويدو ؟

۱۳۸۰ د لړم ۲۳
اريوب څاڅي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اریوب غوندې جانانه

د پښې شپې خواږه خوب غوندې جانانه
وخ در ځار د مینتوب غوندې جانانه

چا نوي مي خيال په تا پسې تورکاڼي
د شړي د ساده توب غوندې جانانه

د لمبه لمبه زړګي دې را نه غواړي
د اوبو د مهينتوب غوندې جانانه

د عقلونو فلسفي در نه قربان شه
د ځوانۍ د لیونتوب غوندې جانانه

جلان مرمه پسرلي ته مي زړه کیږي
غیږه را کړه د آریوب غوندې جانانه

۱۳۸۳ دلو ۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پیښه کې مې نیسه

ښځې لویشه اوبه راکړه د قاتلې تندې شور شوم
ته د شنو د ښتو سپرلی شوې زه د وچو غنو اور شوم

شوخ نظر دې ګل پلوې د وریتې مینې نشان کړم
ښایې اوس پاک مسلمان شوم ښایې رګ رګ کې دې خورشوم

!هله پیښه کې مې نیسه چې تو یېږمه جانانه
د شلېدلې ایینې غوندې د پرې ورانګو انځور شوم

اوس مې وړې پر کړلېچونو خدا یزده کوم ګړنګ مې وخوري؟
اوس د باد پر اوږو سپور شوم اوس د ماتې پانې وورور شوم

لکه دنګ سپین غر یاغي وم خو بس ستا د ښایست پښنو ته
لکه څلې د مړو خاورو دا څه چل و؟ درنسکور شوم

اوس دې ګرد پاکوم ګرانه له ګلچین ګلچین نظر نه
د لیمو نه لږ څه پاسه د بڼو لاندې دې تور شوم

ځان کرمه ځان ربمه عجیبه غوندې جلان یم
اوس د خپلو جذبو فصل اوس د خپلو جذبو لور شوم

۱۳۸۳ وږی ۲۸
اریوب ځاځي خیر مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

توري ګوتي

ځان ساته ګل ځانګې د تور وخت د اور لمبه دې خوري
ګرځي هره لار باندې د ورېي نظر غله دې خوري

لا د تورو ورېميو توري ګوتې دلته ويښې دي
ورو راځه سحره هسې نه چې رانه وه دې خوري

پام دې دی مغروره خپل غرور دې زيړوي ښېري
تا چې خوري نوخپلي شوخي سترګې شوخ بانه دې خوري

ستا څه دي رقيبه ! يار زما او زه د يار يمه
مينه خو زمونږ ده ضرورت څه دی چې زړه دې خوري

ای ! د توري ډېښتي پاچا تور ليوان دې خوشي کړل
ستا انصاف هم دا دی چې رمې دې خوري شپانه دې خوري

ټول کړه د جلان خياله د ښکلي جزيرې پيښې
شور کوي د تور سمندر ګې ځېږه ځپه دې خوري

۱۳۸۰لړم۱۴
اريوب ځاځي خيرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غبږ مې ورک دي

غبږ مې ورک دي موري مورې سترى غبږ په چا وکړم؟
اخ په خداى نيمګړى شوم نيمګړى غبږ په چا وکړم؟

اى ادکې ! وواېه بچيه راته وواېه
اوښکې اوښکې زړه مې دې راوړى غبږ په چا وکړم؟

خوله د ښيرازى مې په ډېرو د وخت ماته شوه
مينه مينه ژوند مې اوبو وړى غبږ په چا وکړم؟

ژوند مې له ياغى ځوانى نه ځلى د ايرو جوړ کړو
ډير يم طبع خړى طبع غبږ په چا وکړم؟

بيايې مې جلانه ! انديښنې د ژړا غرونو ته
ستونى کې مې پروت د سلګو پړى غبږ په چا وکړم؟

۱۳۸۳
اريوب ځاځي خير مينه
د خوږې مورجانې د مړينې په وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې زه هم نه پوهېږم ؟

څه د سرو سلګيو وخت دی چې ترکېږمه وريتېږم
د لوګي سکنی وروز شوم د لمبو په سر ګډېږم

ته مې هم په صبرلمانځې زه هم صبر صبر غواړم
دا چې نه درنه صبرېږم په دې زه هم نه پوهېږم ؟

په شيبه شيبه قاتل يې پېژنم دې پېژني ځان
ته مې وژني زه ځان وژنم خو دا ولې نه مړکېږم؟

دا مې لويه سرمايه ده د دردونو د ژوندون
د خپل مات ارمان په پښنوکې اوده کېږم بيدارېږم

دا بايللی بخت جلانه د مالګين صابونه لار شوه
پرې غورځېږمه پاڅېږم او چې پاڅېږم غورځېږم

۱۳۸۳ کب ۱۱
کابل ازادی ريډيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درد مې د فن جامې اغوستې غزل خوان دی
اوس مې زړه دیوه حسن ترجمان دی

تول بدن یې دستم د کفر کور شو
یو لیمو کې یې نظر ناست مسلمان دی

په خوږو پستو کیسو کې زمونږ مرګ دی
اخ د سرو غشو باران زمونږ درمان دی

دیو چا مرګ کلی دارنګې خاموش کړ
ته به وایې چې یو چولی بیابان دی

لتوم دې د ګوتکیو په کوتو کې
ستا لاسو کې پرون ورک را نه ګریوان دی

اوسوو یې د زړه غټ منځ کې جلانه
وا جانان پر موږه ګران لکه ایمان دی

۱۳۸۳ سرطان ۲۸
کابل کلاچه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره په ناز د زړو پر بام ځې چې راونه غورځې
جینۍ ! کمکۍ یې په سترګام ځې چې راونه غورځې

مخ په مړوند کله پټېږي په دې بنه پوهیږم
ته خپل مین ته په سلام ځې چې راونه غورځې

د ځوانۍ نوی اور دې زړه د لمس په شګو ولې
که داوموشیدو ترجام ځې چې راونه غورځې

نن د زیارت نغرۍ بیا غواړي د نذر ډوډۍ
ته د جمعې په شپه مدام ځې چې راونه غورځې

ها لیونۍ جلان په مینې پسې ځان مړکوي
هلته به ته ډېره پر بام ځې چې راونه غورځې

۱۳۸۵ لیندۍ ۲۱
شمشاد تلویزیون کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو

تول بدن د غوښې خو د زړه غوښه خو غوښه ده
ژبې خو دي ډېرې خو پښتو مې ډېره خوښه ده

دې ته سور غرور هم ګونډه ماتی شي سجدې کوي
دا د پسرلي شړی د لمر پر اوږو خښه ده

وخت خومره ساده دی چې ټېپي مو په رسۍ تړي
چا پر شګو ربګو د درياب نيولې مخه ده

ماترې د زړګي جنت جنت کابل جو غدي راوړو
دا بره کوڅه خو راوتلې له دوزخه ده

هوډ دې د قاتلې تندې مات شو چې حلال دې کړم
څنګه ده جانانه اوس دې اور اور سينه يخه ده ؟

نن خو يې د څنو په پستو ګوتو کې ماته کړه
ستا جلان د ستا لمن کې پروت لکه شنه پخه ده

۱۳۸۴
کندهار د هوتکليانو د غورځنګ ۳۰۰ مه کليزه

پخه (پانه)
په قافيه کې د (ښ) او (خ) د نه مراعتولو له کبله بخښنه غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرینې شګې

لکه انار چې ناوې وار کړې په دیوال مات شي
داسې مې ستا د بڼو سیورې لاندې خیال مات شي

د سپیدو ستورې د ابجدو په زور خولې په خولې کړم
چې ستا د نوم تر کلې راشم رانه فال مات شي

پام کوه د پړدې د حیا پر سپېڅلتوب چېرې نه
پېغلې هینداري نه تصویر ستا د جمال مات شي

لکه د غرو پر سر چې باد کې باراني ځپې وي
کله دې داسې په درنو څڼو کې شال مات شي

بیا به د اوو چینو زرینې شګې څوک پخې کړي؟
که د یار سترګو نه د کوډو تور بنګال مات شي

جلان دې دارنګې پیکه کړم پښتانه ضمیر ته
لکه نقاد نه چې منطقو کې مثال مات شي

۱۳۸۵ وری ۱۳
افغان ادبي بهیر کابل تیمنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انځور ېز ورغوي

ای ! راته وګوره په سترګو کې دې ستورې ژباړم
د لوی ښایست د خوږې ژبې نه څو توري ژباړم

د پسرلي خوږې سيلۍ ترې لوپټه جګه کړه
د یار د څنګو ماښامیز ماښامیز سیوري ژباړم

لته څلور جهانه زور دليونۍ مينې دی
هغه دوه کوره د غونډۍ پر سر چې ګوري ژباړم

د کايناتو د ښکال وو انځوریز ورغوي
د طبیعت په ایینو کې مې چې ښوري ژباړم

د درد پر سرو پانو چې کاږمه جالنه کرښې
ارماني ژوند په احساساتو له هر لوري ژباړم

۱۳۸۴ سلواغه ۲۸
کابل افغان ادبي بهير

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمر به له ګریوان نیسم د پښو پورې به غر کړمه
ګورې به چې څنګه لاس په لوړو باندې بر کړمه

هله دې زه ومرم چې ټیکرې مې د خورې پښتو
بس چې د ستورو زمانو ته وړپسر کړمه

وخته ! د هنر په تماشو کې به مې وستایې
یار چې ګوره ګوره کړم او زه ځان مرور کړمه

هله به یې زړه ته زور د میني لاره ومومي
زیږ زیږ اننګي چې یې پر شونډو بختورکړه

و جلانه ! ډیرې جنکۍ به لیونۍ کړمه
زه چې شرې واغوندم اتڼ ته متېې ور کړمه

۱۳۸۵ چنګاښ ۲۵
شمشاد تیلویزیون کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له کاڼي جوړه کړې هینداره پوخ کمال هم لري
د غرو شډل بډل شاعر مې داسې خیال هم لري

بلا دې وا خلمه اشنا د زمانو قاتلان
که سر کې کبر ګرځوي پښو کې زوال هم لري

د جمعې لمونځ خنګه په دې کلي کې نه دی روا ؟
ملا نه واخله تر دې پورې چې کلال هم لري

د چاپه خیرو ګرېوانو پسې په کټ کټ خندل
تا ته به ډېر خوند درکوي مګر وبال هم لري

دا ځل مې داسې د سندور پېغله ومونده
چې د ښایست تر څنګ پر څڼو زرین شال هم لري

د زړه درې نه مې تیارې نه پاکوي جالانه
ګنې په ښې لاس کې د وړانګو سپین دسمال هم لري

۱۳۸۲ سلواغه ۲۴
کابل ګلاچه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغاوت

مينه زرينه وړانګه بولم دفطرت دکاله
زه په ښکالمين مدام ښکالته ژوند تېروم
که څوک مې تورداغ لګوي پرلمن باک يې نشته
دانسانيت دفلسفې رڼاته ژوند تېروم

!نورمې جذبې دغالمۍ وختونه نه قبلوي
نوردبې ځايه حوصلولړۍ شلوم زمانې
دخاموشۍ دپردوشاته اوښکې نه تويوم
نورپه خندا خندا ضميرپه چاړو ورېم زمانې

دبې ګناه ملالوسترګو پسرليز رنګونه
نورد دردونو په خيرنو پاڼو نه ليکمه
دچادمينې ترشاه پاکې مينه ناکې هيلې
دتوروکاڼو قاتليز محيط ته نه ژباړمه

که لمر راخيژي له بل لوري بس راودې خيژي
نوردهينداړو پيروي کاڼوته نه منمه
شپې دې داخپلې زوروري سترګې ښې برندې کړي
خوتورې پښې يې دسحر پر پاڼونه منمه

څوک چې معصومې خنداګانې په ژړا اړوي
زه يې دښمن دصميميت او محبت ګڼمه
دوی د ژوندون دنزاکت په مانا نه پوهېږي
بس الرويان يې دظلمت اودوحشت ګڼمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي د حيا او شرم نوم الندې يې پټ تېروي
ددې ټولنې بې ماني منفي رازونه سپړم
دزور او واک په تورقالب کې يې چې څه بند کړي
نور يې نړۍ ته دا جاهل جاهل کارونه سپړم

دا چې په منځ د عاطفو کې لکه اور ولاړ دی
توکل په خدای د خدای په زور د غرور غرا ړوم
نور د پښتو جام کې اوبه د رواجونو نه څښم
نور د سپېڅلي بغاوت شراب په سرا ړوم

۱۳۸۵ لړم ۱۲
شمشاد تلويزيون کابل

په اوبو کې رانجه

ته خو شاعره د طبعيت شاعره
ته له خپل ځانه ناخبره ولې؟
لکه رڼه هينداره
د مخ پر پاڼو دې سندرې قدرتي کښلې
لکه لونګ وي په نکريزو لانده
ای ! د طبعيت شاعرې !
د يوې خوږې شاعرۍ بوی دې له ځوانۍ الوزي
ته د ښايست لباس کې
ځانګړی سبک لرې
که خپه کېږې نه يو خواست کومه
د ځان په ګټه نه د ستا په ګټه
راشه کتاب د دې سندرو چاپ کړه
ګرانې پوهېږې کنه ؟
دا شاعري خو د شاعر نه د عوام حق دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنجوسي مه کوه حق ورسوه
د زړونو ژبې ته خدمت وکوه
د ارمانونو د لوستونکو سترګې
اوبه اوبه کړه تندې وتښتوه
ای د طبعیت شاعرې!
ته پرې هیڅ څه له ځانه مه ورکوه
د چاپ مالي لګښت یې زه اخلمه
زه هم غریب یم چندان وس نلرم
خو د ځوانۍ سیکې پریمانه لرم
څومره چې وړې درسره یو یې سه خپل کار پرې وکړه
ای د طبعیت شاعرې!
زه یوه پته درکړم
د وفاښار کې
د هیلو چم کې
او بیا په ښي اړخ کې د میني په نوم
په کتاب ځای کې دې سندرې چاپ کړه
ګوره کمپوز یې نکړې
د مخ پر پاڼو دې سندرې فطرتي کمپوز دي
هم په کتاب د زماني سریزه ونه لیکې
ځکه کتاب باندې سریزه او س څوک نه خوښوي
خو
دغه یوه خبره یاده لره
چې د پښتنۍ انځور یې
د یوې تازه شني زرغونې وکاږه
ځکه چې شنه زرغونه
په رنګارنګ لباس کې ډیر ښه لري
د کتاب نوم دې کیږده
ګرانې !
اوبو کې رانجه .

۱۳۸۳ چنګاښ ۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګيله

زما د ښرۍ زما د شملې په سرکې سره ګلابه
زما په مينه کې روان څپه څپه ګلابه

ما د هيندارو په اوبو کې ستا نظر بللوه
ما د سندرو په خوږو شرابو ډېر لمانځلې
ما دې ښکالو ته بدرګه له ترنمه راوړه
ما دهنر د خوږو څپو رنګ کې هم پېيلې
د يو خواږه احساس پر ژبه لکه نوم د جانان
په خدای چې ګرانه ما خو ته کرلې ته کرلې
د پښتنې عادت له مخې مې غېږ پرانستله
ما د ښېترو او د غرونو شاعر وبللې
خنګه دې مخ د مرور سپرلي په څېر واړاوه
خدايزده د کومې زوروې ښکال رنګ يوړې ؟
له تولنيزه محبته دې الس ومه څېژه
د ځان ځانۍ په لور د کومې ادا شرنګ يوړې ؟
سندريز غږ دې د چمبې په شانته شور نه کوي
ښايي اشنا د زمانې د غرور زنګ يوړې
مستا نه ! اوس دې د حسينو جامې هم اغوستې
رنګ دنکريزو که خواږه بوی د لونګ يوړې؟

ګرانه ! ته ګرم نه يې چې زه چاته الس وغځوم
لاس مې پرې کېږي په مړوند کې څوک مې لاس نه نيسي
زما د ځان غوندې جانان هم ما د ژوند لاره کې
له پښو ونيسي له غوږ څخه مې پاس نه نيسي
هو دادې حق دی چې مې زړه د اور په کانو ولې
څوک چې ښيښې پرې کوي غلی پرې الماس نه نيسي
د بخت په تورو ګردابونو کې مې ساه بنده ده
د ژوند کتونکې مې نظر نيسي احساس نه نيسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

منم چې زه به په سندروکې څه نلرمه
د تخيل په مينارو به لاس برى نلرم
خو ما دميني جانانه پېغله چينه وبوله
څه که اوبو ته د چا لپوکې منګى نلرم
که څوک مې ځواني هيلي رببي لکه شنه فصلونه
کومې کينې ته په سينه کې ګرانه ځاى نلرم
عمر دې ګل مه شه شاعره ګله ګل واوسې
زه په خپل ژوند کې بې دمينې بل کوم شى نه لرم

۱۳۸۵ وږى ۱۳
د شمشاد تلويزيون کابل

دلمر جامې

عجيب قاتل دى
عجيب هنر کوي
دلمر جامې واغوندي
را نه چاپېر تاوېږي
د ژوند ځوانۍ نه مې
دمينې سيورې
په رڼا ماتوي

۵/۱۱/۱۳۸۲
کابل وزير محمد اکبر خان مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وریته غنم

سلام سلام په ډېره مینه سلام
د نوي کال دې مبارک شه ګلې
د پسرلي په شان ته شين ټيکرى دې
په ګلورينو وړانګو ډک شه ګلې
زه چې سحر له خوبه پاڅيد مه
ما د لمانځه نه پس ياسين ولوسته
تا ته مې ډېرې دعاګانې وکړې
خوږو خوږو هيلو امين ولوسته
سږ کال خو کال په جم او جوش کې راغى
څنګه دې ستا د طبعيت ګلدرې؟
ژوند به دمينې ساز کې و نځوي ؟
د خوږ نظر جنت جنت ګلدرې
نن فولکلوريک روايت وکاروه
نن دې دښې سترګې کجل بدل کړه
د زمانې په کړليچونو باندې
ښايست لمبه کړه ناز پر ګل بدل کړه
څښې دې ځوانې اداګانې کوي
ښايې هنر دې په زړګي ژوند کوي
په سرو لاسو کې د غميو ګوتې
دا کليوال عادت دې ډېر خوند کوي
پام کوه ډېر د وخت له وږيو سترګو
په هر ځپک ځپک سپيره وربېږي
سپېلنې ډېر دود کړه زيارت ته چې ځې
د چا پر چا ښه ځواني نه لوربېږي
هو ! رانه هېر وو دا په ډېره منه
يو څه مې تا ته ليونۍ راوړې
د خړ ځادر په خړه پيڅکه کې مې
وريته غنم درته ډالۍ راوړې

۱۳۸۵ ورى ۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما خوږې مورجانې ته :

هغه

هاغه پورې شين بخونه غونډۍ ګورې!
چارچاپېره ترېنه شنې ونې ولاړې
هلته پروت زما ارمان زما جنت دی
بام د مينې ته د زړه ستنې ولاړې
چې د سرو شنو مرغکيو سيل پرې ګرځي
د خوږ لفظو اوازونو پرې اتڼ دی
پستور پرې له شينکي اسمانه اوري
د قدرت د رحمتونو پرې اتڼ دی
هغه شنه جنډه چې رپې نرې باد ته
پرې ليکلې مې سپېڅلې کليمه ده
ها زما د خوږې مينې سر چينه ده
د ژوندون د تصويرونو اينه ده
هغه دوې شناختې او ځلی چې ښکارېږي.
په وړو وړو زرينو شګو رنګ دی
چې د ژوند د ورېمو ساز کې يې زه ساز کړم
ها ، ګالب هلته د مرګ کړی کې زنګ دی
رانه الړه ته وا خوب کې مې ساه لاړه
د ژړا د غرونو سرته يې ياغي کړم
اوس چينه د يوې زرينې شاعرۍ شوم
د دردونو په سندرو يې غني کړم
د جمعې په شپه خو خامخا ورځمه
پاکه مينه يې په مينه مينه وايم
ايينې پرې د رڼو اوښکو کرمه
د ياسين په زمزمو يې خدای ته ستا يم.

۱۳۸۴ سلواغه ۹
دلوی اختر ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګل پاڼي

نن یو ګل څېړمه
ملګرو دا رنګې ګل
بال ګلپاڼې لري
یوه ګلپاڼه نوراني
سپوږمۍ ده
د دې ګلپاڼې په سر توري کرښې
یو سندریزه غونډې رنګ لري
نغمه نغمه ده
دوې ګلپاڼې یې دوزخ زېږوي
دوې ګلپاڼې یې جنت زېږوي
او دوې ګلپاڼې یې کوثر زېږوي
بله ګلپاڼه د ښایست غونډه کې
بله ګلپاڼه یې ملکه د ژوند
هم یوه بله ګرد کې ګلپاڼه
چې پر تندیر یې یو وړانګین تپی دی
خوا ته یې دوې ګلپاڼې نورې
اخ لکه د عشق جامونه
هم له دې ګله دوې ګلپاڼې څوړند
په یوه رنګ دي خو ګلپاڼې جدا
لکه د لمر یوه طالیې وړانګه
چې په اوبو کې له هینداري نه مچکې واخلي

۱۳۸۲ وری ۲۰
اریوب څاڅي خیر مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهانونه منزلونه

ړوند خو نه يې نه ړوند مه شې جانانه
په السوکې مې کليونه دي جانانه
په ليمو کې مې دوه نيم کتابه لوست دي
په احساس کې مې اورونه دي جانانه

د قتلونو غبارونه ترې چا پير دي
د جذبو په اتڼونو خنجر ګډ دی
چې د ميني سرې پټې وې پرې ترلې
اوس پر هغو ارمانونو خنجر ګډ دی

ډېرينو غشو ژبې دي ايستلې
زمانو کړلې د زړونو چينې وچې
غېږې غېږې څنې نه شي کېښوی سر ته
د خوږو خوږو خوبونو چينې وچې

د سکروټو فرش ځپک په ځپک خور دی
په تنهاکو په زګيرويو کې مو ژوند دی
جهانونه مزلونه مو تر منځه
د بيلتون په سرو کړيو کې مو ژوند دی

د مو سکا ګلدارې بې کچې خپه دي
د باران له ترنم نه مروري
دردوونکې غږ ته يې نشته ځوابونه
بتخانې دي له صنم نه مروري

نو د زړه د غوښتو خوله مې ده پرانستې
د خوږې مينې سيندونه پکې مينځه
موده وشوه تخيل مې پيکه شوی
د نظر د مالګو غرونه پکې مينځه

۱۳۸۳ کب ۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمبه

شپه که هر څومره
دتیارو تي
د شیبو جام ته لوشي
تي به وي تور
زیږوي سپیني شیدي
پوهیږي؟
سپیني شیدي
د رڼا یي ننبه ده

۱۳۸۳ وری ۳
کابل ګلاچه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ځواني مرګ ورور
سيد غني غني ته:

په دې ګومان مه شې چې هېر به دې کړم

زه چې کوم دنګ يا غې پښتون وينم
د ژړا خوړين غر شمه ته راياد شې
د پښتنانه احساس ځېره رنګ کې مې
لکه سپرلي راشين شې ګل اباد شې
پر ځواني مرګې لارې تلليه ګله!
خنګه دې غبرګه کې دنګ سر يوړو
ماته دې غرونه غرونه درد پرېښودو
تا د ګلونو سمندر يوړو
وخت بې ګوناه راته ثابت کړې ګرانه
ته پر اسلام ته پر پښتو مين وې
ته ددې خاورې يو رښتونی بچی
ته په دې دښتو په دې غرو مين وې
تا د حماس په برج کې ژوند تېراوه
لوی مبارز لوی مبتکر انسان وې
تا غلامې سور جهنم بللو
د ازادۍ د جنګ سر تېر انسان وې
په دې ګومان مه شې چې هېر به دې کړم
نوم دې کړم د زړه پرځمکه ګله!
د حال، ماضي پردو کې نه راښکارې
په يو مجهول جهان کې ورکه ګله!
که زمانو د رمز هينداره راکړه
ستا دقاتل تصوير به وژباړمه
خاموشه ژبه به يې سره تبۍ کړم
د شپو روان بهير به وژباړمه
بيا به د وړانګو نه جنډه جوړه کړم
ستا پر خاورين ځلې به ورپېږي
شعار به دارنګې پرې وليکمه
بد مه کوئ ځکه بد نه زړېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراني!

سترګې دې وايي
چې په مينه باندې تيره کېږده
ګرانې!
باران چې اوري
څمکه به نه لمد ېږي؟

۱۳۸۳ تله ۳
اريوب څائي خپر مينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه پرکه سپوږمۍ

که د جام نسکوریدو ته خوله د ګل شوې
پر اوبو به زرین شرنګ د زمزمې شي
بیا به ځي درپسې تول د ګلو غرونه
بیا به پېغله شنه لمن د زمانې شي

د نازونو د سپرلي پر لېچو اوږه
چې پر څنو دې طبعیت شال د خندا شي
زړه چاودې حوصلې مو کړه راغونډې
چې مین مین ماښام مو په نڅا شي

که سکروټو له خماره څکه وکړه
بیا به ګورې چې لذت کې مړینه څه ده
چې دې زړه د زړه په خوله کې مین خوب شي
بیا به ګورې چې ژوند څه دی مینه څه ده

ګناهونه به په منډو درته راشي
چې لمده دې په خولو باندې سیلۍ شي
بیا دې ګوره د تتېر سپینې روپۍ ته
ناڅاپې به پکې دوه پرکه سپوږمۍ شي
نو راماته شه د لوړ غرور ملکې!
چې یاغي زور دې ډېوه کړمه د فکر
پر جبین دې د مچکو سجدې غواړم
چې جذبې دې ځانګې ځانګې کړم د ذکر

چې نظر دې د خوږو سترګو راخوږ شي
دې احساس کې د هیندارو مانۍ لامبي
د خامکو په دسمال کې مې چینه ده
پکې ستا غوندې سپین چکه ! نجلۍ لامبي

۱۳۸۳ زمری۱
شمشاد تلویزیون کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان

جام د کوثر که د شهید پر شونډو پروت و بیا هم
د خپل وطن د ازادۍ اوبو ارمان کې به و
خدای که په دې دنیا جنت وای پیداکړی چېرته
زه په ایمان وایم چې ګران افغانستان کې به و

۱۳۸۱ وری ۱
کابل

چې د خدای سره غرېږم

راوړه سترګې دې زما سترګو کې کېږده
چې لوړ غرونه درته لوړې اییني شي
چې د خدای سره غرېږم ته رایاد شي
د ا ګوناوې دې جانانه تاپسې شي

۱۳۸۴ سلواغه ۴
کابل نوې کارته د برقی کلا

اووم براعظم

اور اور شي غوښتني اخ چې خام نظر په خامه خوله
مینه شي د ګلو کتا بونه غېږ کې ونیسي

اوس چې شو اووم براعظم د ښکلا څوان جانان
اوس به د سپرلیو هیوادونه غېږ کې ونیسي

۱۳۸۵ وری ۱۷
کابل نوې کارته د برقی کلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کانې چې مين شي

خدايه !مستانه سترګې يې واوښتې له غرونو نه
چاته به دمينې خوړې لارې ترېنه جوړې کړي ؟

مه کوه زمونږ د ځوانو زړونو د مرګي هڅه
کانې چې مين شي خدای هينداري ترېنه جوړې کړي

۱۳۸۵
اريوب ځاځي خېرمېنه

بد نصيب

د سرو لعلونو خزانه وي خو چې لاس وروړو
مونږ بد نصيبو ته د مړو ايرو کندو وخېژي

مجبور يو لاس د ميني بيا چاته ونه غځوو
په چا چې واچوو سلام هغه هندو وخېژي

۱۳۸۱ زمری ۲۲
اريوب ځاځي خېرمېنه

ګوناه به وکړي

شډل به ښکارم چې پښتون يم ليونۍ زماني!
لباس د خښتې لکه ختې په قالب کومه

ښکليه ! ګوناه به وکړې پام نظر مې ونه تروړې
زه ستا په سترګو کې ديدار د ښکلي رب کومه

۱۳۸۱ تله ۱۰
اريوب ځاځي خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنې تنې

پسې الماس د شعر د ژبې ښه تېره ګرځوم
په جامه سپين لکه ښيښه د ريا پير لټوم

بېګاه په خوب کې په تنې تنې مې نوم د جانان
نن ديو ښکلي په ليمو کې يې تعبير لټوم

۱۳۸۱ تله ۲۵
ځاځي بابا ادبي ټولنه
اريوب

ملک بلا خوړلې

په ښه او بد پسې به نه ګرځې بلا دې واخلم
دلته چنډخې هم په پښو کې د اس نال ګرځوي

هغه زمونږ د کلي لوړ ملک بلا خوړلې
د ملکۍ پټکی په سر اوس يو کلال ګرځوي

۱۳۸۱ تله ۳
اريوب ځاځي خېرمېنه

د ايينې ټټر

زه چې نغمې د هر پرهار په شونډو سازې کړمه
د ګل تصوير د ايينو پر سپين ټټر وخاندي

مونږ يې ترلي د حالاتو ددوزخ په زنځير
څه که جنت ددې نړدې کنډو پر سر وخاندي
۱۳۸۱ وږی ۲۵
اريوب ځاځي خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاتا

د انګار غشي مه وله د ښېرو ګوډي به یوسي
ګوره دي خړو کوخو کې ملنګان د نغمو شته دي

ماشوم خیال مې په تاتا او په خپوړو ورځي ځکه
د ګلپاڼو په تیونو کې شیدې د ورېمو شته دي

۱۳۸۱لړم ۱۸
اریوب ځائي خېرمېنه

کومه وجه

ګل د کاڼي په پرهار کې غبږ کړه خلاصه
ستا د شونډو په تمبو کې موسکا نشته

د لمبو نه تاو په کومه وجه ببل شو؟
په نظر کې دي نن شوخه ادا نشته

۱۳۸۵لړم۱۰
اریوب ځائي خېرمېنه

څه ګودر خونه یم

ډېر به مې هم نه وهې د شوخ ناز په ځیږه خپړ
زه لکه ماشوم په نه خبره مرور یمه

وړې رانه همېش په لپو لپو د تن سرې ویني
ګرانه ! څه ګودر خو نه یم هسې یو پرهر یمه
۱۳۸۱لړم ۱۵
اریوب ځائي خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به يې ښيګنه ګڼم

لکه ليوه د پيري ښکار له ښه بيدار ولاړيم
خو وخت پر ما هيڅ دوبره د زړګي غل نه راوړي

چې خپل تندی مات کړم پرې دا به يې ښېګڼه ګڼم
جانان دې کاڼی ماته راوړي خير که ګل نه راوړي

۱۳۸۲ زمری ۲۱
کابل

ستړي خولې

د وخت بلا وو راته ستړي ستړي خولې خلاصې دي
ګڼې په غشو د ښامار ويشتنه ګرانه نه ده

که مونږ نه وينې ځي له دوی هم شيدې نه بهيږي
بس ګوزاره کوو د ځان پوښتنه ګرانه نه ده.

۱۳۸۱ ليندی ۲
اريوب ځاځي خيرمېنه

تناکي

پېښې د تخيل مې پرې تناکې شوي
د ښته د ښايست دې اوروربنه ده

شونډې دې د موم په شان ته نرمې دي
ناسته پرې خبره ډېرينه ده

۱۳۸۲ وری ۱۳
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوزخ لونه

خود به يې سترګې د ناترسه دوزخ لونه بولو
چې په اور اور نظرو غرونه پورې ورې شلوي

په شنه پړوني کې يې سپينې اييني مه ګڼه
هغه تمامه شپه له شنه اسمانه ستورې شلوي

۱۳۸۲ وری ۱
کابل نوی ښار

ونيوم

هسې خه زړې مې قبول و ګڼې ستا د لاسه
ليونتوب وړی وم خو کلک خپلې پښتو ونيوم

ليونی ميني ته دې ځو ځله قايل شوی يم
دا هم منم چې زمانې ته دې له پښتو ونيوم

۱۳۸۲ زمری ۲۵
کابل

دم ختلې هيلې

ما يې رڼا ته د خپل غوخ زړه پرهارونه ګنډل
لکه ډيوې مې پخو شپو کې بلولې هيلې

ستا د ښايست تر لوړې څوکې چې ونه رسيدم
بېرته مې راوړې ماتې ماتې دم ختلې هيلې

۱۳۸۲ وری ۲۳
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

للومې کره

ښکلي به بدرنګ کړې ايرې مه شينده
ناست مې په ليمو کې تصويرونه دي

راوله نظر پرما للو مې کره
سترګې دې خوارې خوبونه دي

۱۳۸۲لړم۵
رشاد ادبي کره کتنه کابل تايمني

زما خوى لري

د خيال کوپړۍ مې شوه ډنډوکى د باران اوبو ته
پکې د لوړو غرو سرچک مرغان منبوکې وهي

ګړنګ هم غوږ لري او خوله لري زما خوى لري
کوکې مې اوري په ځواب کې راته کوکې وهي

۱۳۸۲ليندۍ ۲۳
اريوب ځائي خبرمېنه

نا ممکنه ده

دا نا ممکنه ده چې ننګه زمرۍ
ځوک دهوسۍ بچونې خام ته لوېشي

د ګل تيونو نه شيدې د ورېمو
په تورو ګوتو د اور جام ته لوېشي

۱۳۸۲ليندۍ ۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اریوب لار

مدام سرې ښه خوی کې سرې ښه نه وي زړګیه!
د عشق د لیونتوب په لاره کله کله ځه

خدای مه کړه چې تصویر دې د یار سترګو کې تت نشي
جلانه د اریوب په لاره کله کله ځه

۱۳۸۴لړم۱۲
کابل

روان پوه

وخت روان پوه شوی دی هیڅ راز د میني نه ساتي
ګوره خپله ښۍ سترګه دې پټه پټه پویه کړه

ما ورته د زړه ددروازې غبېړه پرانستې ده
خدای دې دا وړه خندا په شونډو زر رالویه کړه

۱۳۸۲ مرغومی ۱۲
افغان ادبي بهیر کابل تایمنی

لوړه ننبتره!

د سترو زړو دمه مو نه کېږي په بل چا باندې
دا ته که مرګ یې او که ویر یې خو بیا هم ټکور یې

په سپین ټټر دې د تېرو غشو خاپونه ناست دي
لوړه ننبتره ! شاید ته هم د مینو ورور یې

۱۳۸۲لیندۍ ۱۷
اریوب ځاځي خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سیوری

د لمر غوندې جامې چې ورته وانه غوندې ګرانه
په تورو او په کاڼو زما سیوری نه ماتېږي

که ژبه رانه پرې کړې نو ګونګی به شم رقیبه!
احساس نه مې د یار د نامې توری نه ماتېږي

۱۳۸۲ سلواغه ۵
کابل وزیراکبرخان مېنه

د غرور لمر

ما دلیمو کتاب ستا مخ ته غوړولی و خو
ای د غرور د اسمان لمره !درنه هېر شوم ولې؟

دا خو دنیا ده خلک ښه منظرته سترګې نیسي
ښکلیه ! ستا مخ ته چې مې وکتل کاپر شوم ولې؟

۱۳۸۱ غبرګولی ۲۱
اریوب ځائي خېرمینه

په ښیروکې مینه

کله نا کله په ښیرو کې مینه هم یادوه
وریځې هم تورو برګو پیخو کې باران ځایوي

له جادوګر نازه دې سل ځله لوګی جانانه!
لکه ښکاري په یو نظر کې بیا بان ځایوي

۱۳۸۲ مرغومی ۲۸
افغان ادبي بهیر کابل تایمني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنګه میناره

سلګۍ سلګۍ شیبې وې چې دوربین کې د خوارې خیال
لیدله مې د وخت له یو کږنګه میناره

له ځان نه غېږه تاو کړم او په ځان مې دمه وشي
ځواني د جانان هم ده لکه دنګه میناره

۱۳۸۲لیندۍ ۲۳
اریوب ځائي خېرمینه

زما زړه

هرڅو که د خپل تن په غوښو موړ دی زما زړه
بیا هم د مینې ورور دی سړیخور دی زما زړه

د خدای د کایناتو ایینه کې چې یې ګورم
کټ مټ سپینچکه ! ستا په شان ته جوړ دی زما زړه

۱۳۸۴لړم ۲۴
کابل نوي کارته

تنۍ

شاعر به شم ملګرو د جانان غوندي سندره
پیدا مې کړه د ګل د ګرېوانه یوه تنې کې

پوهېږم چې په سر باندې مې خاورې ایرې نولې
خو تاته به ژوند غواړم د نرګسو په مانۍ کې

۱۳۸۴ وږی ۲۲
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ ژوند دی

زمونږ خوښېږي زمونږ ژوند دی ژوند همدغه مانا
د حورو لېچې شي سرې شونډې دموسکا لباس کې

شرم نیولي ګنې ټول مره دي په مینې پسې
هر څوک مین دی څوک شاعر څوک د ملا لباس کې

۱۳۸۴ چنګاښ ۲۵
کابل

بارانیز ماښام

سترګې دې واغوندي جامې د پسرلي د چینو
چې له ښو نه دې ګلچک ګلچک نظر لاندې شي

رایاد شي ته ، لویه هینداره منځ کې بله ډېوه
چې بارانیز ماښام نه څوکه د سپین غر لاندې شي

۱۳۸۴ وږی ۱۴
کابل

د زړونو کیسې

زمونږ د چم په اینو باندې غبار مه کړه
زومړیه !مات به دې کړي دا خلک میرات خو نه دي

د مینې رمز کې څوک راګډ نکړې ساده جانانه!
دا خو د زړو کیسې دي څه انتخابات خو نه دي

۱۳۸۴
افغان ادبي بهیر کابل تایمني

(c) ketabton.com: The Digital Library

شلیدلی جام

خیر وکړي غرور دې د لیمو په پیڅو اور اخلي
لمر چې په لوېدو شي نو د غرو له څوکو والوزي

زړه شلیدلی جام بوله چې مینه مروره شي
عقل خو باید چې د مغزو له څوکو والوزي

۱۳۸۴
افغان ادبي بهير کابل تایمني

رحم

زړګیه ! ځان محکم کړه د ژوند په هره دښته
دې وخت کړلي لاري ببلې ببلې دي د اور

منم د ګلالیو سترګو رحم دې اشنا خو
اوبه که خوږ نعمت دی خو قاتلې دي د اور

۱۳۸۴لړم۵
کابل

د شیدو غوندي نظر

ګله ! زړه یې مات نکړې د مینې بختور یې کړه
دنګ ملنګ که سپینه شونډه وغوښته نو ور یې کړه

لا دې د شیدو غوندي نظر په سترګک پوه نه دی
لا خو ګلالی ماشوم دی ځوان یې کړه راستر یې کړه.

۱۳۸۴سلواغه۳
کابل نوې کارته د برقی کلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خامخا

ته مې د رنګ د توریدو پوښتنه ولې کوې؟
بس ویلې کېږي څوک چې وازده په انګار ونیسي

څوک چې ښایست ترخنګ مغرور شي زه يې ګرم نه ګڼم
ګل چې زلمی شي خا مخا لاسو کې خار ونیسي

۱۳۸۳غبرګولی ۱۵
کابل کلاچه

ما پرې قانع کړه

ګرو به کېږدو په دلیل او په منطق غږېږو
ما پرې قانع کړه چې حساب ته دې حساب ووایم

شکر پوهېږمه د ستا په خوله ځان پړ نه بولم
کښنه پښتون ته چې هر سوال ته دې ځواب ووایم

۱۳۸۵
اریوب ځائې خېرمېنه

ډالی

زما په لیدو زما ګل رنګ په ځان کې داسې ورک شي
لکه ماهې چې ببخ ته لوبږې د اوبو له بامه

شاعر جانان مې ماښامونو پسې ډېر لګېږي
خدایزده څه ټکه پرې لوبدلې ده د شپو له بامه

۱۳۸۵
اریوب ځائې خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګېډۍ کمیس

خود به ستا غرور ما غرني عادت ته واړوي
جام چې له منګې څخه ګوزار شي ضرور کړنګ کوي

زړه وکړه ګل ځانګې په ګېډي کمیس کې پلې شه
تاته انتظار یو ځوک د هیلو پر پالنګ کوي

۱۳۸۵
کابل

د نظر غېږه

ګل ورغوي کې پیاله د وړمو اېښې
خبر نه دی د لمبو له انقلا به

د نظر غېږه را پرانېزه جانانه!
لمبه کېږم د جذبو له انقلابه

۱۳۸۱غویي ۱۳
اریوب ځائي خېرمېنه

تخیل

جذبه جذبه فطرت مې سرو لمبو ته غېږه ورکړه
په داسې لیونتوب مې لیونی تخیل مړ کړ

سندرې تویدې ترې لکه پاڼې له چناره
یو ځو شوخو بڼو زما زلمی تخیل مړ کړ

۱۳۸۱غویي ۱۹
اریوب ځائي

(c) ketabton.com: The Digital Library

څونډۍ

لمر لکه د وړانګو څونډۍ پروت يې په ټټر کې دی
څه جنتي کيف په دې شڼل پړل بشر کې دی

لپو نه مې زېړمازديګر توی دانه دانه شو پرې
څه عجيبه زور يې د ماښام غوندې نظر کې دی

۱۳۸۵
اريوب ځائې خيرمېنه

ورغوي

وختونه کوي لوبې د وختونو په ورغوو
دردونه وروي زمونږ د زړونو په ورغوو

کوم دې ديدنونه څه په تورو تورو شپو کې
را اوري مې جانانه ! د خوبونو په ورغوو

۱۳۸۱ غبرګولی ۱۳
اريوب ځائې خېرمېنه

راپېښ

تر سپينې اپينې چرمې ګلکرې غزيدې
ستا مخ ته د زلمې شاعر سندرې غځيدې

ناڅاپه چې راپېښ شولې جانانه څومره ښه
پرون مې ستا په نوم پسې خبرې غځيدې

۱۳۸۱ غويي ۳۰
اريوب ځائې خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څانګه

ساز مې سپيني څړيکې شوې پستو پستو رګونو کې
اخ د ګلو څانګه شومه لمرته غېږه غېږه شوم

بيا مې د خمار په اننګيو توبه ښکلې کړه
تاو شومه راتاو شومه ساغر ته غېږه غېږه شوم

۱۳۸۱غبرګولی۱
اريوب ځائی خېرمېنه

دميني اوبه

تا چې په تورو کاڼو پلې کړې د مينې اوبه
زمانې وايه اوس دې هره ادا ورېم پر اوربو

سترې دعا مې د امين په اوربو داسې بار کړه
لکه جانان چې وعده بار کړې د قسم پر اوربو

۱۳۸۱غبرګولی۵
اريوب ځائي خېرمېنه

شپه يې بار کړه

جانانه شپه يې بار کړه د ملا د بانګ په ولو
در ځار شم له ګل څانګو نه سرپورته کړه سحر شو

تعجب ! د ليونۍ زمانې ببل غوندې انصاف دی
پرون يې په سر تار نه و نن خومره څنهور شو

۱۳۸۱غبرګولی ۱۴
اريوب ځائي خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژبه

پخپله ژبه د وعدو ژبه تنهاکې نکړې
جانانه پام چې د پښتو ژبه تنهاکې نکړې

د تخيل د انځورګر ګوتو بلا دې واخلم
د ملاليو د ټپو ژبه تنهاکې نکړې

۱۳۸۲ وږی ۲
کابل

د لمبو ډال

خوږې خبرې دمين مينه ناک خيال ښوروي
که يې پستې ځنې نرى نرى شمال ښوروي

د خپل نظر غشي په کوم هنر ورو‌شړمه ؟
ښکلى د ځان سره هر وخت د لمبو ډال ښوروي.

۱۳۸۱ تله ۲۸
اريوب ځائې خېرمينه

د شعور زيرمي

د زمانو د نفسياتي څېرو کې داسې کيسې
مونږ يې د ذهن د پردو شاته هم پټې لولو

سرې دې نشې د سالمې سيالۍ ګرمې جګړې
د شعور زېرمې ډکوو بلې سکروټې لولو

۱۳۸۵
کابل نوى ښار د غزل مابنام مشاعره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه شپه

څه وکړم لمبو په مخه کړې يم
څنګه تاته تېرې کيسې وکړمه

خدای دې يوه شپه جانانه راوله
بيا به درته ډېرې کيسې وکړمه

۱۳۸۳کب۱۲
اريوب ځائي خېرمېنه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library